

להרוות צמאון נפשות
ישראל מנהר היוצא
מעגן נחל נובע מקור
חכמה

להחיות

אור תורת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ז"ע

להחיות נפשות שוקקות לעבודתו יתברך שמו // ברוך לב

והחיה נרדמים

שרוליק כנפיים ונמלה

פיסת קרקע. שלהי ניסן ושלחי סיון, והנני ידעו זעלבער מענטש'ע. עבר תשרי וכלה אדר ואנכי לא נושעתי. האוויר בגבהים אכן משתנה מיום טוב ליום טוב – לא הרי תפילת גשם כתפילת טל – אך בחיים עצמם הנני נטוע על אותה ערוגה יבשה. אמור נא אתה: אצל מי חקק הפורים רושם שנאמר עליו 'ולא יעבור'. מי ראוי לו לקנא במי?!

עתה נעשה נמלה מכוונס אל תוכו. לנגד עיניו יגיעותיו המפרכות על כל דבר שבקדושה. נוכר איך מסגל לעצמו את הטוב בתוספת דקה אחת בלבד מידי חודש. התחיל בחמש דקות קבועות, ומידי ראש חודש מוסיף עליהן אחת. כשעמד בסוף השנה הראשונה ביי"ד דקות, ובסוף השניה בכ"ט דקות, פקעה נפשו מקוצר רוח – בשמעו דיבורי כנפיים על שעות רבות. הכל בא אצלו בפסיעות ועוד אחת. גרגר ועוד גרגר. נמלה כפשוטה. היקנא בה הנשר?

•••

ולא הלכו לדרכם עד שלמדו להכיר כי מתנת כנפיים – המתבטאת מאד בגבאי המועדים – היא הגורמת לו לקושי להמשיך עצמו אל משקל העשיה בימות השנה. ואילו חיבורו הנפלא של נמלה אל מציאות החיים, המתבטא בהליכותיו לאט על קרקע הימים – הוא המעכו בומונים קדושים מלהתרוכס למעלה מכפי המוחש והמוכר לו.

אצל אחד רבה היגיעה להיות 'בקי ברצוא', להגביל או להגביר את התרוממותו עם המציאות הרחנית המאירה בעולם – ואצל אחר, עבודה קשה היא להיות 'בקי בשוב' ולהביא עד רגבי אדמות חייו את הבהירות שזכה בה ברקיעים שריחף בהם.

המשיכו לפתוח יחד 'משלוח מנות' שהותיר פורים אחורי דלתם, ומצאו את ההבנה שכלל הנראה מועדי שניהם יעברו עליהם כך גם הלאה, כתכונות נפשיותיהם שברא אלוהי הרוחות לכל בשר. וכיון שהארת היו"ט קביעה וקיימא לכל יהודי, ולחידה אין הבדל בין כנפיים אל על, לקפיצות נמלים – אי"כ אין כאן מקום לקנאת איש ברעהו, כי היו"ט מתגלה בכל לב באופן המיוחד לו.

•••

ולא זו משם עד שנתיישב בלבו שלפעמים כנפיים ונמלה מתחלפות ביניהן – לבוא כל אחת בתקופותיה ובשנותיה – בתוך השרוליק האחד.

הם בעיקר דילוג וקפיצה מידף אל דף. ביני לביני יש לי זכות קצרה לפגוש אותך קצת, בהתמודדות שבשגרה הרגילה.

ומה דעתך, כנפיים, וכי אני שונה ממוך? הרי גם אנכי זוכה להאמין כולי בכל הטוב שאתה מאמין בו. אין לך דף צף וגל מתרוכס שאינו נוגע גם בי. ומה אעשה שתגובתיי איטיות משלך, שקולות ומתונות יותר. אין מן הנכון להגדירני דומם כאבן. יותר מדויק להשוות אותי לנמלה: זו קדימה, אבל לאט מאד.

הדבר יצא מפני נמלה ופני כנפיים חפו.

מה קרה? למה נפלו פניך, כנפייא יקרא? אז מה אם כבר לא חנוכה ופורים ועדיין לא פסח ולי"ג בעומר? כ"ה אדר גם זה יום עשה ה' – שחרית ומעריב, תורה ומצוות – למה לא תגילה ולא תשמחה בו? וואס איז דיר געשעהן?

כנפיים מצטמק אל עצמו, אינו מוצא מלים. ניסה לפתוח את הגמרא ולהתחיל ללמוד אך כמעט לא עלתה בידו. רק למחרת פצה פיו להסביר מעט:

•••

קינאת בי בהיותי גומא מרחקים במשתה יין שלי, בעודך רוחש על אדמתך ומתקדם סנטימטרים שלך. שמח אתה לפגשני, בין נחיתה להמראה, נושם איתך קצת אוויר רגיל של פיסת קרקע פשוטה.

אולם אילו אגלה שהננו מצויים כאן באותו מקום, ניחא. הייתי מודה אז על מתנה שקיבלתי, תגבורת רוח ואש, המרוכמות אותי מיסוד העפר בשבתות ובמועדים – לעומתך שלא זכית בכך, במחילת כתי"ה.

אך כאשר הפכת לפתע מאבן לנמלה, הכרתי עליך פתאום את דברי הרב מטשעהרין "פורים לא חלף אלא נכנס". הינך הולך ומתקדם 'לאט אבל בטוח' על אדמת החיים. אם כח הפורים הביאך לשלוש פסיעות ברוחניות, הרי גם בפסח תזכה לכך והנה לך שש. לי"ג בעומר ירומוך עוד קצת דילך – וכך, מכוחם של זמני קודש, נעשה כך שינוי לטובה בפועל ממש. ללא סערות אך בקביעותא.

ואני, מפשפש בקרבי ועדיין איני מוצא היכן המקום שאלי נכנס פורים שלי. כל נחיתה מטיחה אותי בדיוק על אותה

למה תכנה אותי שרוליק-כנפיים?

למה תכנה אותי שרוליק-אבן?

אכנה אותך אבן כי יש בך משהו כבד, רובץ על מקומו, כמעט בלי תנועה.

אה, ואני אכנך כנפיים כי יש בך משהו קליל, מתרוכס לגבהים עם כל רוח. איך שהתחיל "מאצעב פורים" וקולות רמקולים החלו משמיעים על השקלים, עזבת את הקרקע המוכרת לנו וכבר לא היית איתי עליה. ככל שהלכו השעות והתקרבו לפורים, והמודעות והקניית והרעש – השארתי לבד למטה, מקום שאני עומד, ופְּרִשְׁתְּ כנפיים אל ענני מרום שאין שם מאומה וזולת הצלה מקליפת המן-עמלק וקדושת מרדכי ואסתר.

אה, ואני ראינך ברגעים שלפני קריאת המגילה – והיית נראה כמו ביום ראשון בשבוע, אמצע טבת או סוף תמוז, בארבע עשרים ושש אחה"צ.

אכן, שמעתוך במשתה היין – ר' כנפיים – מפליא דיבורים זכים של אהבת ה' ואהבת ישראל וקניאתי על הזכות לחיות כאלה רגעים בחיי חיותך. טוב, העיקר שעכשיו כ"ה אדר ויש לנו קצת ימים משותפים עד שיתחיל "מאצעב פסח" ושוב לא יהיה לי עם מי לדבר.

מכיר אותך שנים. מספירת העומר שלך תתנופף אל יו"ט שבועות – ונתראה שוב על הקרקע בתמו אב. עד שיבוא "מאצעב אלול" שיניף אותך אל אי שם במרומים, ותחזור אלי בפסית זמן-אבן שאתה נוהג להשאיר לי בין חשוון לחנוכה. לקראת שובבי"ם שוב ניפרד – כי תמצא לך כרגיל שפה מתאימה רק עם אלה שיסוד הרוח או יסוד האש חזקים בנפשותם יותר מיסוד העפר.

•••

ראה, אבן ידידי. דע כי אינני כנפיים בעלמא. באמת נסחף אני לגמרי עם מה שאני מאמין בו. עיניך רואות אותי עתה, חלוש עדיין מסערת פורים ומוקפים, אחר 'לא ידע' כפול שתיים – ומה אעשה שריח הפסח כבר מושך בקצה לבי.

אם נמשיל את השנה לים גדול, והשבתות והמועדים כידף של ספינה הצף על המים וגואה עם הגלים המתנשאים למעלה – הייתי אומר שרוב חיי

על קרקע שבין פורים לפסח

חיות דקדושה

אחסיד'שע פארברענג

'החודש הזה לכם' - מידי יום ביומו!

במחשבתם מצב של יציאה לחרות, מצב של התעלות ורוממות הדעת. מה היה המצוה הראשונה שהשי"ת הדיעים כדי שיוכלו "לחשוב" על יציאה לחירות?

נפתלי: אני מתחיל להבין. המצוה הראשונה היתה מצות קידוש החודש, והלימוד בזה היתה לכאורה, שהם יבינו שהם כמו הלבנה המתמעטת ומתחדשת מידי חודש בחדשו, וזה מרמז לאדם שבכל עת ובכל שעה צריך להזכיר את עצמו בהשם יתברך, ולשכוח לגמרי כל מה שעבר עד הגה ולהתחיל מעתה מחדש ממש כל מה שיוכל, ולא להסתכל על שום בלבול וחלישות הדעת כלל, רק תמיד להתחיל מחדש בעבודת השם.

הערש מיילעך: גיוואלדיג! ועוד יותר, רבי נתן במתק לשונו מאריך שם, שכל התרחקות רוב העולם מהשם יתברך ואובדים מה שאובדים, חיים נצחיים ואמיתיים, רובם ככולם הוא רק מחמת חלישות הדעת מה שנופלין בדעתם, מחמת שרובם התנסו כמה פעמים שהתחילו קצת בעבודת ה' ואחר כך נפלו למה שנפלו, כל אחד לפי נפילתו רחמנא ליצלן, ועל ידי זה התייאשו עצמן מלהתחיל עוד, וקצתם נתעוררו קצת עוד הפעם והתחילו מחדש או פעמים, אבל אחר כך כשראו שאף על פי כן נפלו אחר כך, על כן נתייאשו בעצמם, מאחר שראו שזה כמה שרצו להתנסות ולכנס בעבודת ה' ונפלו למה שנפלו רחמנא ליצלן, על כן נדמה בעיניהם שנשתה גבורתם להתחיל עוד מעתה.

אמנם - ממשך רבי נתן - באמת כל זה הוא מעשה הבעל דבר בעצמו, שרוצה להפיל את האדם לידי יקנה ותשות כח ח"ו, כאלו כבר נזקק בחטאיו ובמעשיו, עד שאי אפשר להשתנות עוד, ובאמת לא כן הוא, כי בכל יום האדם הוא בריה חדשה וכמו שאנו מברכין בכל יום על נטילת ידים ושאר הברכות שלא עשנו גוי ועבד ואשה, שכתבו הפוסקים הטעם שהוא מחמת שהאדם נעשה בכל יום כבריה חדשה.

נפתלי: וואו, מונח כאן משהו יסודי מאוד. החיוב שיש לנו בכל יום לברך ברכות השחר כי אנו נעשים בריה חדשה בכל יום, הוא אות וסימן שעלינו להתחדש בכל יום מחדש ממש, ולא ליפול לזקנה דסטרא אחרא ח"ו. ורביה"ק הרי אמר שאפילו צדיק גדול אסור לו להיות זקן בעבודת השם.

הערש מיילעך: ממש כך. וחיודש ההתחדשות הוא, שהוא שייך לכל אחד בכל דרגא שהוא, ואף מי שנמצא במצב ירוד מאוד, גם הוא יכול להתחדש לעשות מה שיוכל דבר קטן או דבר גדול, וזהו שציוה השי"ת לכלל ישראל במצרים, לכל אחד במצבו 'החודש הזה לכם ראש חודשים', כי ההתחדשות הוא לכל אחד לפי מצבו, ורק על ידי ההתחדשות הם יכלו לחזק את עצמם להתכונן ליציאה לחירות על ידי קרבן פסח ומילה, כי ההתחדשות הוא הפתח והשער להיכנס לעבודת השם, והוא עמוד התווך והיסוד עליו מושתת כל התורה כולה!

נפתלי: כעת אני מבין כמה ההתחדשות אינה "רק" תועלת משנית לעבודת השם, אדרבה הוא עיקר העבודה ותכליתה, להתחדש תמיד בכל עת, בכל מצב ובכל עת! אשרינו שיש לנו לימודים נפלאים כאלו איך להתחדש תמיד!

הערש מיילעך: א גוטן נפתלי. ב"ה שאנחנו נפגשים שוב יחד להתחדש בעבודת השם! **נפתלי:** אכן ברוך הוא וברוך שמו. אך האם תוכל להסביר את דבריך שאמרת "להתחדש בעבודת השם", הלא רק זה עתה עברנו את ימי הפורים, אשר תכלית העבודה בהם היא ההתחדשות וההתחלה, ומה אם כן שוב צריכים "להתחדש", וכי ההתחדשות הוא מהדברים שאין להם שיעור?!

הערש מיילעך: יפה מאוד אמרת, נפתלי! רק במקום לומר את המשפט בצורה של שאלה ותמיחה, תאמרנו בסימן קריאה! ההתחדשות היא מהדברים שאין להם שיעור! ממש כך!

נפתלי: נשמע מעניין למדי... כאילו עבודת ההתחדשות היא מצוה תמידית בכל עת ובכל שעה שאסור להסיח דעת ממנה...

הערש מיילעך: שוב אמרת לעניין - רק חבל שאמרת זאת בהיסוס... והרי הדברים מוכרחים ומפורשים. כי הגה חז"ל אומרים (קידושין ל ע"ב) שיצרו של אדם מתחדש עליו בכל יום, זאת אומרת שבכל יום יוש התחדשות כוחות הרע להפיל את האדם במכמורות רשתו. ועיקר התגברותו הוא על ידי יקנה, כמו שרבי נתן מלמדנו (הלכות תפילין הלכה ה אות ו), שכל הנפילות שבעולם הם מבחינת זקנה דסטרא אחרא, שנדמה בעיני האדם שכבר נזקק בחטאיו ובמעשיו שרגיל בהם, עד שאי אפשר לו לצאת מהם בשום אופן

ח"ו, היצר הרע הוא מומחה להזקין את האדם טרם עת, לרמותו וזהו מצבו ואין לו תקנה לשוב.

נפתלי: אכן, הרגשה די מצויה בינינו... אך עתה כבר התחלנו להתחדש בימי הפורים - על אף שבאמת כבר עבר יותר משבוע מפורים, וניצוני הזקנה מתחילים לצוץ...

הערש מיילעך: כולנו באותה סירה... אך יש פתרון ורפואה למחלת הזקנה הזו. כאשר רבי נתן ממשך להסביר שם, שבאמת צריך לדעת ולהאמין שבכל יום ובכל עת ובכל שעה יש כוח ביד האדם להתחדש ולהיות נעשה בריה חדשה ממש, כי השם יתברך עושה חדשות בכל עת ואין יום ואין שעה דומה לחבירו, על כן צריך להתחזק בכל פעם מחדש ולהתחיל בכל יום מחדש, ולפעמים גם ביום אחד צריכין להתחיל כמה פעמים.

נפתלי: אה. דיבורים לחוד ומעשים לחוד. איך לוקחים את הכוח להתחיל כל פעם מחדש?

הערש מיילעך: בוא אחי נתבונן יחד. לפני שלשת אלפים שלש מאות שלושים ושמונה שנה, עמדו כלל ישראל במצרים במצב שפל מאוד, "מורגלים" לעבדות נוראה, משוקעים במ"ט שערי טומאה, על סף שער החמישים ממש, אין הם יכולים לתאר

[כולנו באותה סירה... אך יש פתרון ורפואה למחלת הזקנה הזו.](#)

טייערער רחסידי'שער מקורב!

התחבר לאחת מהחבורות ורהייה עצמך!

להלן חלק מהחבורות המתקיימות ברחבי ארץ הקודש:

עם הרה"ח ר' יעקב נתן אנשיך שליט"א. לפרטים: 0548410191

בני ברק: בע"ה תתחדש החבורה מידי שבוע ביום רביעי בבית אחד מהתברים, לפרטים: 0548507667

חיפה: מידי שבוע ביום רביעי בשעה 9:00 בבית אחד החברים. לפרטים: 0527172370

שמעון אליהו ברוין שליט"א, רחוב בן איש חי 75. לפרטים: 0527168452

ברנה ב: מתקיימת חבורה מידי שבועיים ביום רביעי בשעה 8:30 לפרטים: 0534191389

רמה ד: מתגבשת חבורה חדשה לחסידישע מקורבים. לפרטים: 0533177462

עיה"ק טבריה: מידי שבוע ביום רביעי חבורה

עיה"ק ירושלים: כל שבוע יום שני בערב בבית מ"ד נועם ה' לפרטים: הר"ר יוסף ישעיה פריעדמאן 0548481465

בית שמש: בקריה החרדית מידי שבועיים ביום שלישי בשעה 8:30 בבית אחד מהתברים. לפרטים: 0533163906

בשכונת חפציבה: ביום רביעי (שימו לב לשינוי) בערב בשעה 9:00 בביתו של הרה"ח ר'

היו שותפים בהפצת האור

נהניתם? הביאו את האור הזה לעוד אלפי יהודים! התקשרו ל-025.808.321 שלוחה 5<9 - (מענה אנשי)

מזל טוב ליהודים! הרה"ג **משה ב"ר"ק בראנסדערבער שליט"א**

מרבני לוחמי בית שמש לזלזול היכנס בנו מר שולמה כי לעל חורה ומצות בכות רביה"ק ויהו לגולו לתורה ולחוסה ולמעשה בית שמש

להחיות עם רב

תשובה ברוב יועץ
בדרך שאלה ותשובה

הרה"ח ר' שאול סירוטה שליט"א

שאלה:

הכנות לפסח כשאין פרוטה בכיס...

ב"ה אנו נכנסים כעת לחודש ניסן, ימים מלאים בהכנות לחג הקדוש, אך אלו דורשות מלבד מאמץ וסיריחה גם ממון רב, ובכן מה יעשה מי שאין הפרוטה מצויה בידו להשיג צרכי החג, מה הדרך להתנהג במצב כזה?

תשובה:

דאגה זרה שאינה שלנו

הנה היה פעם שאחד מאנשי שלומנו התאונן על דוחק השעה בערב חג הפסח, שאין לו צרכי החג עבורו ועבור בניו ובני ביתו. ואמר במרידות לב ובכאב: מה אקח על חג הפסח? נענה לעומתו רבי נתן ואמר לו: "על צרכי חג הפסח יהיה, אך את ה"פסח" עצמו מניין לוקחים?". והבנת הדברים היא, שאין דאגת צרכי הפסח צריכה להיות עיקר דאגתך, כי העיקר הוא הדאגה ברוחניות, איך זוכה האדם לפנימיות הארת חג הפסח כראוי.

אמנם עלינו להעמיק להבין מה שענה לו רבי נתן, כי בוודאי אין זה חכמה לבטל דאגת חברו לומר שדאגה גשמית אינה נחשבת, שהרי באמת יש לו דאגה גשמית. אלא רבי נתן הטמין בדבריו רמזנות גדולה ועצומה, דהיינו שראשית דבר עלינו לדעת, כי הדאגה אשר האדם דואג על עניני גשמיות היא דאגה זרה ואינה דאגה אמיתית כלל! כי על חג הפסח יהיה. ואם כי מקוים שיהיה בשפע ובנקל ובשמחה, אך מה שיהיה, יהיה בלאו הכי. כי על זה דואג היושב בשמים, ועלינו רק לעשות השתדלות כי כן נצטוונו, אך כל זה בלי שום דאגה ומועקה, אלא בשלות הנפש ובשמחת חיים.

ומשל למה הדבר דומה, לילד קטן המתהלך בדאגה רבה בשעות מאוחרות של הלילה, וכאשר נשאל מאביו למה הוא מוטרד, הוא משיב כי איני יודע מה יאכל למחר, מחמת ששמע את אביו שאין לו ממון לכמה דברים חשובים, אזי בוודאי ישחק האב ויאמר לו: "בני יקירי, לך לישון, אין זו דאגתך, ואף אם נניח שיש דאגה, הרי היא דאגתי שלי, ואני דואג שאהיה עתה על אופן היותו טוב..." "ישב בשמים ישחק" על שאנו נוטלים לעצמנו דאגה שאינה שלנו.

איך לוקחים את הפסח בעצמו?

אמנם מאידך, דאגה אחרת כן צריך להטריד אותנו, והיא, איך זוכים ליקח את עצם הפסח, כי בזה יש נקודת הבחירה. וכלל גדול הוא בענין הדאגות, שדאגה גדולה מבטלת דאגה קטנה, אם חלילה מישוה נמצא בבית הרפואה הוא אינו דואג על נוחיות והרחבה, הוא דואג על חייו. כמו כן כאשר נשים את האצבע על הדאגה האמיתית – שהיא הדאגה הרוחנית, ממילא יבטלו ויקטנו הדאגות הגשמיות.

א פונק פון חיות

רבנו הקדוש אמר: "די וועלט פירט זיך אז א קינד עקשניט זיך, שלאגט מען אים - און שפעטער בעט מען אים איבער; איך זאג: נישט שלאגן - און נישט נאכגעבן!"

"נוהגים העולם שכשהילד מתעקש, מכין אותו - ואחר כך מבקשים את סליחתו (ועושים רצונו); אני אומר: לא להכות - ולא לעשות כרצונו!"

(שישיק ג אות ס"ט)

חג הפסח נגד תאוות ממון

ובאמת שהו עיקר נקודת הפסח, כאשר רבי נתן מאריך בכמה וכמה מקומות בהלכותיו, שעיקר נקודת חג הפסח ויסודו הוא ענין הבטחון. ויסודו מדברי רביה"ק (ליקוטי מוהר"ן תנינא, א'), שכל יום טוב הוא בחינת דעת המאיר לאדם לכל ימי השנה, ובכל יום טוב אנו מקבלים מוח חדש. והמוח שאנו מקבלים בחג הפסח הוא המוח נגד תאוות ממון. ורביה"ק אומר מפורש (תורה ר"ג) שעיקר נקודת תאוות ממון היא המרידות על הפרנסה! ורבי נתן מאריך בזה מאד, בהלכות נטילת ידים וברכת השחר הלכה א', ובאות י"א וי"ב כתב לשונות נוראים כהאי לישנא: "עיקר בחינת עבודה זרה ושמד הוא תאוות ממון וטרדת ומרידות הפרנסה, מה שהשטן והבעל דבר מפיל את כל אחד בדאגותיו לטבעיות, ורצה להרחיקו מאמנות ההשגחה והרצון העליון, ומחמת זה דואג תמיד על ממון ופרנסה, ומחמת שרואה שעתה נסתם פרנסתו נעשה מר נפש".

והוא מאריך שם בענין יציאת מצרים ובענין חמץ ומצה, וזה לשונו: "כי חמץ זהו בחינת העובדות והטרחות שאינם בהם בני אדם להמשיך הפרנסה כאילו יש טבע חס ושלום, ובאמת אין כל היגיעה וכל המרידות מועילים כלל, כי אין אדם ניזון ומתפרנס על פי הטבע כלל". והוה סוד ביעור חמץ, כי חמץ ומצה הם בחינת טבע והשגחה.

והיינו, שכל ענין הפסח בא לשבר המרידות של 'כאילו היא מוטלת עלי', דהיינו מה שהאדם מרגיש כאילו כל העול מוטל עליו בכל משך השנה, והוה שורש ומקור המרידות, שחושב שהצרה כולה מוטלת עליו, וכשאין לו ממון הרי זו דאגתו, וסובר שצריך הוא להמציא לעצמו, ונעשה במרידות כשאנו מוצא. ועל זה בא הפסח, שכל מהות הפסח היא על ענין זה, להגביר את המצה שהיא הבטחון החזק בבורא עולם על החמץ שהיא מרידות הפרנסה, ולהמשיך הארה זו לכל השנה כולה, שאף שמשתדלים על פרנסה יהיה זה בלי שום עול ודאגה, אלא בשוה ונחת, מתוך בטחון אמיתי בבורא הוה ומפרנס כלל, המכין מזון לכל בריותיו אשר ברא. ובוודאי בהכנות לחג הקדוש הזה עלינו לחזק בקרבנו יסוד עיקר זה.

מקור חיים

א ווארט אויף די פרשה

יהיה לכם קודש שבת שבתון

וביום השביעי - עיקר הוביחה והשחיטה של הציור הרע וחילותיו, שעוסקין לטוב ולשחוט בני האדם, העיקר הוא על ידי שעוסקין להכניס בהם מחשבות רעות, שעל ידי זה עיקר הוביחה והשחיטה שלהם. והנה מחמת שהמחשבות כרוכים ונבסבים זה בזה מאוד, על ידי זה הולכין מרעיון לרעיון וממחשבה למחשבה, עד שבאים על ידי זה למה שבאים חס ושלום, והעצה הכללית לזה הוא, שפתאום יעמוד האדם וינח וישבות ויהיה שב ואל תעשה במחשבתו, וזה בחינת שבת, שבתך כל הטרדות והבלבולים והרעיונים הרבים והמחשבות יבטל את עצמו לגמרי וינח וישבות בבחינת שבת, כי באמת יבטל את עצמו לגמרי וינח וישבות במחשבתו, רק כשנתבלבל במחשבות ורעיונים הרבה, נדמה לו שקשה לו לשוב ולצאת מהם, אבל עיקר העצה, שפתאום יעמוד וישבות ויבטל עצמו, כי זה כלל גדול בענין המחשבות, שהעיקר הוא שב ואל תעשה, כי אם ירצה לעמוד נגדם ולסתרם, יהיה נלכד יותר, על כן העיקר להיות שב ואל תעשה מעתה על כל פנים, שבתך תוקף בלבול המחשבות יעמוד וינח ולא יחשוב עוד, ולפעמים צריך לזה ביטול דקדושה באמת, והיינו שיבטל עצמו לגמרי ויזכור בהשם יתברך, ויבטל את עצמו לגבי אורו האין סוף יתברך, והוה בחינת שבת, שצריך האדם לזכור תמיד ולהמשיך על עצמו קדושת שבת גם בימי החול, היינו שבתוך כל הבלבולים יעמוד וינח בבחינת שבת, ועל ידי זה יבטל מכל המחשבות רעות

אורח חיים - הלכות שבת ו - אות ח עיין אוצר היראה - שבת - מ"ב לפי אוצר היראה - מחשבות והרעיונים

לחיותנו כהיום

מהנעשה והנעשמו בקרב המוסתופים ביצלא קדישא

ימי הפורים לא יעברו...

ימי אורה ושמחה מרוממים עברו על בני החבורות בכל מקומות מושבותיהם. בכל ריכוזי החבורות נתאספו בני החבורה כאיש אחד בלב אחד לשוב ולשמוח בשמחת פורים ברוממות דעת הצדיק, לאור באור שיתער לעתיד המתגלה ביום קדוש זה, כאשר נכנס יין ויצא סוד לגלות נקודות מאירות מפי כל אחד ואחד.

•••

בעיר בית שמש יצ"ו התאספו יחדיו בני החבורות בשעות אחר הצהריים מכל שכונות העיר למשתה ושמחה רבתית בהשתתפות המשפיע הרה"ח רבי שמעון אליהו ברוין שליט"א, אשר השמיע מדברותיו במעלות ההארה הנפלאה המאירה ביום זה לכל אחד ואחד. גם בעיה"ת בני ברק ת"ו נתאספו יחד לסעודת פורים אחר תפילת ותיקין ברב עם, בהשתתפות המשפיע הרה"ח רבי יעקב נתן אנשין שליט"א, כאשר בזה אחר זה נתגלה פנימיות הארות הלב של כל אחד הבעור בשלהבת אש קודש לאביו שבשמים.

שמחת וסעודת פורים מיוחדת התקיימה בעיר חיפה יצ"ו, כאשר לראשונה התאספו בני החבורה לחוג יחד את שמחת היום ברוב שמחה וחדוה בהארת אור הצדיק, הסעודה הרוממה התקיימה בהשתתפות המשפיע הרה"ח רבי איתמר לייפער שליט"א, אשר הרווה את צמאון הנאספים ממימי הנחל נובע מקור חכמה זי"ע.

גם בעיר ביתר יצ"ו התקבצו בני החבורות יחד למשתה ושמחה מרוממת, כאשר השמחה פורצת גבולות ברוממות דעת דקדושה, להפיח רוח החיים להחיות עם רב. כאשר המשתתפים קיבלו כלים חדשים להתחלה חדשה ביתר שאת ויתר עוז.

•••

סעודת פורים מרכזית התקיימה ביום שושן-פורים, בחצר גינת ביתן המלך, בראשות הגה"צ רבי יעקב מאיר שעכטער שליט"א. בני החבורות מכל מקומות מושבותיהם עלו ירושלימה להתוועד יחד בשמחת עולם, כאשר בתחילה התיישבו למשתה ושמחה ברוב פאר והדר, שולחן ערוך בכל מיני מטעמים ומעדנים לכבוד היום, במהלכה נשמעו דיבורים מפי המשפיעים החשובים שליט"א, כל אחד בשמו הטוב יבורך. ולאחר מכן זכו להופעת הגה"צ הר"ימ שליט"א בהדרו, אשר הגביה את קבל הנאספים לפסגות רמות בקרבת אלקים, בניגוני וריקודי קודש, ודברי אלקים חיים המפכים ונובעים ממקור מים חיים, מעייני הישועה האי צדיק יסוד עולם רביה"ק זי"ע.

המעמד המרומם השאיר רושם עז על כל הנאספים, להתחיל בהתחלה חדשה בעבודת השי"ת בשמחה ובטוב לבב. **"ועכשיו כל ההתחלות מפורים, ועכשיו יש נחל נובע מקור ח'כמה..."**

תשועתם היית לנצח"ח!

הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק זיע"א

• כ"א אדר תקמ"ז לפ"ק •

שנת תקמ"ח לפ"ק.

משולם-געציל מוכר-ספרים עמד ליד דוכנו הקט בעיניים קרונות מאושר, כבר זמן רב שלא היה לו יום נפלא כזה, בריח נקי ומכובד. מעביר הוא נגד עיני ימים בהם הוא עומד ומתנתן מהעוברים ושבים שיבואו לקנות ספרי קודש, מידי פעם נעצר צורב צעיר ומעיין בספר מסויים, אך כאשר שומע את מחירו הוא חוזר לאחוריו. אמנם מעת אשר יצא 'הספר החדש' לאור עולם, הוא עמוס בעבודה מבוקר ועד ערב.

מוכר חריף הוא משולם-געציל דיין, לא יפסס את ההודמנות, וכבר שלוש שנים עגלה אל עבר העיירות הסמוכות, ובקול רעש גדול נעמד בכיכר העיירה ופירסם את הידיעה המרעישה. ואכן, ציבור החסידים ואנשי מעשה לא איכזבו, אנשי שיבה לצד צורבים עליזים צצו מכל פינות העיירה, חיפשו וברירו בעיניים נוצצות אחר הספר הקדוש החדש, ולאחר ויכוח קצר על המחיר הקצוב, קנו את הספר בסיפוק רב.

אכן, השמעה המרגינה על הספר החדש שהופיע באור זוהרו, התפשטה חיש מהרה בקרב קהל החסידים. ספר ראשון מסוגו הכולל בקרוב אמרי קודש והשגות טמירות וגבוהות, עיקרי דרכו ושיטתו של הרה"ק הרבי רבי אלימלך מליזענסק זי"ע שהסתלק לשמי רום לפני כשנה.

מאמרים אלו הנדפסים לראשונה, נאמרו במשך כ"ב שנים האחרונות, והרי הם צוואתו לדורות, כאשר העיד בנו הרה"ק רבי אלעזר זי"ע שהעלה על הכתב דברי אביו הק, באמרו: "ידעתי שבכל יום הוא מצווה מחמת מותו", להורות לבני ישראל את הדרך לכו בה.

זאת ועוד מתפרסם כעת, שכבר בחיים חיותו גילה דעתו הק' להפיץ מעיינותיו חוצה, "כי כל אחד בוודאי ימצא בו מחוץ תפצו לפי מעמדו ומדרגתו בעבודה" (הקדמת הספר), רק שלא אבה להדפיסם בחיי מטעם הכמוס, "ונצטוויתי בציווי גמור מפי הקדוש והטהור שלאחר מותו אראה להביאו לבית הדפוס, וכה אמר: אין לך מצוה גדולה מזו, כי אף שנראין הדברים כפשוטן לפי ראות העין לכאורה, אבל כשיבוא איזה צדיק וישר וחסם וילמוד בזה הספר, בוודאי ימצא בו כל רצונו" (שם).

הספר הקדוש גם מעוטר בהסכמות גדולי מאורי החסידות, אשר כולם משבחים ומפארים גודל יקרת הספר ומחברו הקדוש. ובכן, מובן איפוא התרגשותם של שלומי אמוני ישראל בהופעת אור חדש זה עלי ארץ, כאשר משכילים המה על דבר אמת כי ספה"ק נועם אלימלך אינו עוד ספר במדף הספרים, אלא "כחל אור צחצחות, עמוק עמוק עד למאוד, אם תזכו להבין דבר אחד מדבריו" (דרך אמונה להרה"ק מקאמאראנא זי"ע), "כי הוא כולו מדרגות גדולות, ואעפ"כ כל אחד טועם לפי מעשיו" (נתיב מצוותיך שביל התורה להרה"ק הנ"ל).

גם לפני רביה"ק הביאו בהתרגשות את הספר החדש, וכאשר ראה והביט רביה"ק בספר, התפלא מאוד ואמר, **שקדושת מעלת הרבי רבי אלימלך זי"ע נשגבה למעלה למעלה ממה שנראה ומובן מתוך ספרו הקדוש!**

•••

הרה"ק הרבי רבי אלימלך זי"ע נולד לאביו רבי אליעזר ליפמן בשנת תע"ז, בצעירותו למד אצל הגה"ק מהר"ם

טיקטין זצוק"ל ונחשב מגדולי תלמידיו בנגלה, ובהשפעת אחיו הרבי רבי זושא זי"ע התקרב לאורו הגדול של המגיד ממעזריטש זי"ע, אשר קירבו וחיבבו מאוד, עד שנמנה מגדולי תלמידיו וגדול מפיי תורת החסידות בפולין.

כידוע מסר נפשו ומאודו בשביל כלל ישראל, ואף סיגף עצמו בכל מיני יסורים וגלויות בשביל כבוד ה' וכבוד בניו. כאשר בין הדברים יצא לגלות יחד עם אחיו הרבי רבי זושא, בכדי לטהר את החומר ולהסיר מהם כל תאוה וקשר לרצונות הגוף. במסעם הפיצו גל עצום של תשובה, כאשר רבים חזרו בתשובה שלימה בלב שלם, ונפוצים סיפורים רבים ונפלאים בפי החסידים אודות שנות גלותם.

רביה"ק זי"ע הפליג מאוד מאוד בקדושתו, ואף העלה על נס את התנהגותו בענין הבטחון, כמנהג הבעש"ט הק', שהיה מפור כל הממוקן שבידו ולא הניח שום ממוקן מיום לחברו, אשר לזה צריכים בטחון חזק מאוד.

•••

ברסלב. ליל שבת חוה"מ סוכות תק"ע לפ"ק.

שנתו האחרונה של רביה"ק עלי אדמות. רביה"ק מתחיל לספר את המעשה הנוראה והמופלאה של ה' בעטלערס, "מעשה המדברת ממנה צדיקים קדמונים" (ליקו"ה תפילין ה, מה), "יסוד מעשה זו נעלם מכל העולמות" (ליקו"ה תולעים ד, ב), "כי יש בסיפור זה נוראות עצומות עד להפליא" (רמזי המעשיות שם), סיפור טמיר ונעלם הכולל בקרבו סודות נוראים ונשגבים מסודות הבריאה ושורשה, השגות טמירות ונעלמות החובקות ודעות עולם, עמוק עמוק מי שורונו.

ביום הראשון של השבע ברכות מסופר מעשה פלא משמונה זקנים בקדושה שזכרו מה שנעשה עמם טרם בואם לזה העולם, כאשר כל אחד מתפאר על הזכרון המופלא שיש לו, וכל מי שהיה יניק יותר זקן יותר וזכר עוד יותר מהאחרים. זקנים אלו מכוונים לצדיקי עילאי קדושים אשר בארץ המה.

אין אתנו יודע מי הם גדולי הצדיקים, אך מקובל שרביה"ק אמר שאחד מהם היה הרבי רבי אלימלך זי"ע.

•••

כ"א אדר תקמ"ז לפ"ק.

נר אלקים טרם יכבה. תלמידיו הקדושים עומדים מסביב כאשר הרבי רבי אלימלך זי"ע מתכונן בסילודין לעבור לעולם שכולו טוב. בד בבד הוא משאיר כוחו וקדושתו עלי אדמות, כאשר הוא מעביר מכוחו הרוחני לארבעה מתלמידיו הקרובים ביותר; את כוח מאור עיניו הוא מעביר להרה"ק החוזה מלובלין זי"ע; את כוחו הרוחני שבלבו הוא מוסר להרה"ק המגיד מקאנזניו זי"ע; להרה"ק רבי מנחם מענדל מרימנוב נתן את כוח הנשמה שבמוחו. ואילו להרה"ק מאפטא זי"ע העניק את כוחו שבפיו.

כמו כן מקובל בשם צדיקים שקודם פטירתו הבטיח, שכל מי שיבוא על קברו יושיעו כמו בחיים חיותו, ולא ימות בלא תשובה, ורק לאחר שהשאיר השארתו לדורות החזיר את נשמתו הטהורה לבוראו.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל אמן.

מקורות: הקדמת ספה"ק נוע"א. תפילה למשה - סאמבור. אהל אלימלך. חיי מוה"ר"ן. שיש"ק.

מול טוב לידיד
אהרן ברוין שליט"א
לחל ולחלת הבת למול טוב
בבות רביה"ק יזכה לטלה לטהרה ולחופה ולמשע.